

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΔΟΥΚΟΣ ΓΑΛΕΑ ΣΦΟΡΤΖΑ

Ένας ωραίος ήμερών με ψυχή εγκληματίου. Τα υπέροχα χέρια που σκόρπιζαν γύρω τους τόν θάνατο. Πώς ο Σφόρτζα δηλητηρίασε τη μητέρα του. Η σατανική τιμωρία ενός δυστυχισμένου χωρικού. Οι τρεις γενναίοι συνωμότες. Τα ματωμένα Χριστούγεννα στη Μητρόπολη του Μιλάνου, κτλ. κτλ.

ΙΑ από τις πιο σκοτεινές μορφές της Ιταλίας, της εποχής της Αναγέννησης, με από τις μεγαλύτερες εγκληματικές φαινομενικές των αιώνων, υπήρξε και ο Γαλέας Σφόρτζα, ο οποίος όνομάστηκε δούξ του Μιλάνου ύστερα από το θάνατο του πατέρα του, του Φραγκίσκου Σφόρτζα, και χάρις ιδίως στις ενέργειες και στα διαθήματα της μητέρας του, της Λεϊκής Βισκόντι.

Όπως έδειξε για πρώτη φορά τόν Γαλέα, θα δυσκολευόταν να πιστέψει ότι ο ωραίος αυτός νέος, με τα γαλήνια και συμπληρωτικά χαρακτηριστικά, με τα ψηλά μύδια σαν την κόλαση και έντονα κοκκινού...

Όπως όλα ο τύραννος, ο Σφόρτζα ήταν δειλός μπρός στον κίνδυνο και υποτιμούνταν όλους τους άνοπτον του. Υποτιμήθηκε και αυτή άσχημη τη μητέρα του, τη Λεϊκή Βισκόντι, μια γυναίκα που έμεινε θρηλική τόσο για την καλαισθητή της ψυχής της, όσο και για την αμορφία της, ή δόξα διετηρήθη ανθρωπιότητα και όταν άκομα ή δοίκασα ήταν ηλικίας εξήντα ετών! Ο γιος της, λησιμώνας, τι έκανε ή μητέρα του για να τόν άνειδισαν στον δουικό θρόνο του Μιλάνου, την κατηγορήσει ότι ζητούσε να τόν ανατρέψει — και διάταξε μάλιστα να την υποβάλουν σε βασανιστήρια, για να την εξαναγκάσουν να μαρτυρήσει τα όνόματα τών συνενόχων της.

Του κάκου εκείνη διαμαρτυρήθηκε, λέγοντας πως ήνε άθώα. Ο Γαλέας δέν ήθελε ν' άκουση τίποτα. Έπειδή όμως και αυτό ο στενώτερος φίλος του άναγκάστηκαν για την άμυνά της που έδειξε άέναντι της μητέρας του, ο δούξ διάταξε να την άποκώλειαν — για να τή δηλητηριάσει άργόρτης!

Είπατε παραπάνω ότι ο δούξ ήταν όμοιος. Έξαιρετικά όμοια ήσαν τα χέρια του — κάτασπρα με μακριά δαχτύλα και με λεπτούς μύδια νύχια. Ο Γαλέας περιπόταν με ιδιαίτερη προσοχή τα χέρια του και έλε στην υπηρεσία του δυό γυναίκες, που δέν έβλεπαν άλλη δουλειά παρά να γυμνάζουν και να βάφουν τα νύχια του... Άγαπούσε την πολυτέλεια και τις διακοσμήσεις. Ήταν ένας από τους κομψότερους και πλουσιότερους πρίντρες της Εύρώπης. Είχε δυό εκατομμύρια γενιά φλωρεντία, ποσό τεράστιο για την εποχή εκείνη.

Η άλήθεια τήρα ήνε ότι τόν καρό του ο Σφόρτζα ήταν δούξ του Μιλάνου, ή σίμια αυτή πέρι της Ιταλίας γυρνούσε μόνος δούξας. Το έπαύρο και ή τήρας άνούσαν και ή άριστοκρατία της πόλεως έδινε σ' άπόλυτη την Ιταλία τόν τόνο της κομψότητας και της εύγενείας.

Ένω όμως τόν Μιλάνο θροικόνταν σ' αυτό την άνθη, ο ήμερών του έκανε ότι μπορούσε για να κληρώσει τόν οίκογενειακό του όνομα, που τόν έλεγε λαιτηριών δπατήρας τρυ, και για ν' άφήσει μνήμη έπάραιη στους συγχρόνους του και στην ιστορία. Είνε σπάνιο να συναντηρή κανείς μια ψυχή τόσο μοχθηρή σ' ένα σόκιο τόσο όμοιο. Πολλούς ανθρώπους έστειλε ο Σφόρτζα στον άλλο κόσμο με την άπλη ύποψία ότι ήνε έχθροι του. Κινηγούσε, έξέδωτε και παραπλανούσε τα ύμορφότερα κορίτσια του Μιλάνου. Και ύστερα, γυστοποιούσε μόνος του στην πόλη την άτάμιοι τών κοριτσιών, άπολαμβάνοντας τόν θόνα της άγονίας και της άελλωσίας άπολύτησαν οίκογενειών!

Κάποτε, ένας χωρικός σκότωσε

άπό άποροξεία ένα λαγό στα κτήματα του Σφόρτζα. Ο δούξ διάταξε να παρουσιάσουν μπροστά του τόν χωρικό αυτό και τόν άνάγκασε να φέρη δυό τόν λαγό, όπως ήταν, με τόν τρυχωτό δέμα του... Ένωστάς ότι ο δυστυχισμένος ο άργόρτης δέν άφρησε να κυρευθή από θινατούς πόνοους και ν' άρχισή να σπαράζει στο πάτωμα, ένω ο Γαλέας έκαρδιότανε στα γέλια. *

Ο δούξ έλεγε ιδιαίτερο καθηγητή τόν σοφό Μοντάνο. Μία μέρα, ο γέρος καθηγητής τόλμησε να κινή στον μαθητή του μια παρατήρηση. Ο Σφόρτζα λοιπόν περιάχτηκε τόσο πολύ γι' αυτό, όστε διάταξε να μαστιγώσουν τόν Μοντάνο στην κεντρική πλατεία του Μιλάνου.

Μά ο Μοντάνο άνήκε σε μια από τις καλύτερες οίκογενείες της πόλεως. Τα μαθηματά του τα παρακολουθούσαν πολλοί ζωηροί και θεολόγοι νέοι. Δίδασκε άρχαία ιστορία. Μιλούσε έμπνευσμένα για τους ήρωες της άρχαιότητας που θυσιάστηκαν για την πατρίδα τους — για τόν Αριόδιο και τόν Αριστοτέλιον που σκότωσαν τόν τύραννο Ίπταρχο, για τόν Βρούτο και τόν Κάσιο που δολοφόνησαν τόν Ίούλιο Καίσαρα... Τα λόγια αυτά ο μαθητής του τα δέχονταν σαν μάννα. Όταν λοιπόν έγινε γνωστό ότι ο τύραννος του Μιλάνου, ο δούξ Σφόρτζα, διάταξε να μαστιγώσουν δημοσία τόν καθηγητή Μοντάνο, τρεις μαθητά του, τρεις ζωηροί νέοι, άποφάσισαν να δείξουν ότι ή διδασκαλία του έλε κάποφορητή στην ψυχή της.

Οι τρεις αυτοί νέοι ήσαν ο Ίωάννης Άνδρέας Λαμπονιάνι, ο Κάρολος Βισκόντι και ο Γερόντιμος Όλντράτι. Την παραμονή τών Χριστουγέννων του 1476, οι τρεις γενναίοι συνωμότες συγκεντρώθηκαν σ' ένα άπόμειρο σπίτι και όρκώθηκαν στα έγχεριδιά τους ν' άποκώλειαν τόν Μιλάνο από την τυραννία του δουικός. Άποφάσισαν μάλιστα ή έπίθεσι κατά του Σφόρτζα να γίνει τη νύχτα της έπομηνής, όταν έκείνος θα πήγαινε να λειτουργήσθ στην έκκλησία.

25 Δεκεμβρίου 1476.

Η λειτουργία έπαύλειτο να γίνει, όπως πάντοτε, τα μεσάνυχτα άκριβώς, στην έκκλησία του άγίου Στεφάνου.

Του κάκου διαμαρτυρήθηκε, λέγοντας πως ήνε άθώα.

Ο δούξ Γαλέας Μαρία Σφόρτζα σπολιότηκε μ' έξαιρετική έπιμέλεια έκείνο τόν βράδυ. Ήθελε να καταλήξει όλους τους εύγενείς και τους άριστοκράτες, με τόν πλοιο και τη λάμψη της περιβολής του.

Λίγη ώρα πριν φήγει από τόν δουικό μέγαρο, μερικοί φίλοι του προσπάθησαν να τόν πείσουν ότι δέν έπρεπε να πάη στη λειτουργία. Διάφορες άνησιχητικές φήμες είχαν κυκλοφορήσει στην πόλη, για μια σχεδισμένη δολοφονική έπίθεσι κατά του Σφόρτζα. Έξ άλλου, παρατηρήθηκαν διάφορατοι οίκοι. Πολλές νυχιριδές πεποιούσαν έκείνη τη νύχτα στην αλλη τού άνακτορου του δουικός. Έπίσης, πριν από λίγες μέρες, ένω ο δούξ έλάστροφε έπίπτος από έναν περσιότο, τρία μύρια κοκκινία έκείνος να έκρινε πάνω από τόν κεφάλι του...

Τό περίεργο όμως ήνε ότι ο Γαλέας, ο όποιος ήταν προληπτικός σε καταπληρωτικό βαθμό, δέν πήρε στα σοβαρά τις συστάσεις και τόν θλιβερά προσηθήματα τών φίλων του... Και ξεκίνησε, γελώντας για την έπιλοπία...

Στό μεγαλοπρεπή καθεδρικό ναό του Άγίου Στεφάνου, τόν θρημίαμα κέντηξε και ο θόλος άντηχούσαν από τους θρησκευτικούς ήμνους, που τους έλεγαν γλυκάντροι ψάλτες. Τά κεριά, στα χριστά σκαλισμένα μανουάλια τους, σπάρταζαν ένα άφρο και ύποβλητικό φώς.

Ο δούξ στάθηκε στο μέσον του ναού, περιστοιχισμένος από τους αδελφούς του.

Οι τρεις συνωμότες άνοιξαν δυό δυό μέσα στο πλθθος, λέγοντας ότι ήθελαν ν' άνοικνώσουν κάτω

